

Tea Lintonen

Sydämeesi osuman sain

Sydämeesi osuman sain

Tea Lintonen

Sydämeesi osuman sain

© 2015 Tea Lintonen

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-330-083-5

Sisällysluettelo

Keikka.....	9
Kodinhengetär.....	15
Puhetta.....	22
Miehet ovat Marsista	29
Äidillä	35
Vielä kummituksia.....	41
Lakkiaiset.....	48
Taksijonot.....	56
Joulun alla	64
Melkein kultahääpäivä	71
Joululahja	77
Erittäin hyvä ellei täydellinen.....	84
Treffailua	92
Uusi vuosi.....	98
Näin tahdon olla vaan	105
Tallilla	112
Jännän äärellä	117
Talonvahtina	124
Heli haluaa kemuuttaa.....	131
Yllätys	137
Juhlat.....	143
Morkkis	150
Krapulapäivä	156
Lainahevonen.....	163

Vuokris	170
Tuhlaajaprinsessan paluu	178
Teemu tautivuoteella	184
Valmennuspäivä	190
Pientä hankausta	195
Santunsaatana	201
Kortit kertoo	207
Tosielämän laidalla	216
Kotivävykokelas	224
Tämä on totta	230
Ja joutui armas aika	236
Aikuinen nainen	240
Hevoshuolia	246
Surkeita sattumuksia	252
Yhteenotto	260
Välinäytös kesäyössä	266
Anoppikokelas	271
Mökillä	279
Vips vaan	286
Totuuden hetki	293
Vierailla sohvilla	301
Torilla	307
Paluu Mustaojalle	314
Rakoille ratsastusta	322
Kisat	330
Ei oppi ojaan kaada	338

Elämää Mustaojalla.....	345
Cami järjestää	352
Syntymäpäivät.....	359
Vielä kerran kisoissa	366
Ratsastuksen syvin olemus.....	372
Kisakamat.....	378
Valkoisissa vaattehissa	386
Kouluratani.....	394
Naisten kesken	400
Duunii duunii.....	407
Häivähdys tavallista elämää	414
Minttu	420
Pulma nimeltä Alma	427
Kellarin kuningatar	435
Päivä yksi.....	442
Suunnitelma	448
Koottua laukkaa	455
Con Ripasso.....	462
Hädässä ystävä tutisee	470
Kilpailuni.....	476
Wining and dining	482
Huono päivä	489
Potilas perheessä	497
Kuopioon.....	503
Paras päivä	510
Elämä jatkuu	518
Ypäjälle.....	524

Ratsailla	530
Tarjous	537
Kissa on poissa	543
Hannan talossa.....	550
Kuningattaren paluu.....	558
Viikonloppupuuhaa.....	564
Keskity olennaiseen.....	571
Taipui vaan ei taitunut	577
Pandoran lipas.....	585
Jos mulla olisi sydän	593
Nellin kanssa baanalla	599
Hevoskuiskaaja.....	607
Right here in these arms	615
Pikku pelastava enkeli	623
Siirappia	631
Kultalusikka suussa.....	637
Taikka mörökölli minut viekään	645
Silkkii mun sylissäin	652
Ilta Hangossa	660
Siunaus.....	668
Rupia rakkaudessa	675
Pahaa joulua.....	685

Keikka

Minea ja Valdemar nukahtivat kuin ajastettuina juuri siihen aikaan, kun Minttu oli sanonutkin, Vallu ensin kahdeksalta kylvyn jälkeen ja Minni heti perään, kun olin lumenut iltasadun. En yllättynyt, sillä tämä ei ollut ensimmäinen kertani lapsenvahtina tai kylässä Mintun ja Viltsun luona. Heidän lapsensa olivat omiaan keikauttamaan selälleen paatuneimmankin lapsivihaajan, niin vaivattomia ja välittömiä molemmat olivat. Hyvästä kasvatuksesta ei kai vielä oikein voinut puhua, kun ikää oli vasta puoli-toista ja kaksi ja puoli vuotta. Niillä vaan yksinkertaisesti oli enkelin luonto.

Jätin lastenhuoneen oven raolleen ja menin keittiöön. Olin keittänyt naperoille iltapuuroa ja tarjoillut sen mansikkakeiton kanssa ja sitä oli jäänyt sen verran, että päätin tehdä lopusta pannukakun. Se ehtisi paistua parahiksi ennen kuin Minttu ja Vilttu tulisivat leffasta. Itselleni kaadoin lasillisen punaviiniä. Pannukakku ei olisi hyväksi linjoilleni, ja tiesin, ettei Minttu pitäisi pahana vaikka ottaisinkin tilkkasen viiniä. Se ei tekisi minusta juoppoa eikä kuuroa, niin etten kuulisi, jos jompikumpi lapsista heräisi.

Menin olohuoneeseen katsomaan telkkaria odottaessani. Se oli pieni, kuten kaikki huoneet tässä vuokrataksiossa. Kun Minttu ja Vilttu levittivät yöksi sohvan, jolla parhaillaan istuin, sinne ei käytännöllisesti katsoen jäänyt enää vapaata tilaa. Se oli myöskin suloisessa sekasotkussa, joka koski silmiini, mutta päättäväisesti yritin olla huomaamatta lehtiläjää pöydällä, keskeneräistä kudinta kirjahyllyssä ja korillista silitettävää pyykkiä nojatuolissa, lasten leluista puhumattakaan.

Isäntäväki tuli vähän yhdeksän jälkeen, heti, kun uunin ajastin oli kilahtanut.

– Täällä tuoksuu hyvältä, ilmoitti Vilttu. – Arvaa, miksi sä olet mun ykköslempparilastenvahti?

– Arvaan, Minttu ei ehdi ruokkia teitä kuin eineksillä, sanoin kuivasti.

– Oliko ne kiltisti? kysyi Minttu sukien lyhyeksi leikattuja hiuksiaan pipon jäljiltä.

– Ne ei varmaan osaisi muuta ollakaan, vakuutin, vaikka hän taisi tietää sen itse vielä minua paremmin.

– Niin niin, mä odotan kauhulla Minnin uhmaikää, Minttu nauroi ja otti kaapista lautasia. – Istukaa niin syödhään.

– Mä en ota, ilmoitin.

– Taasko sä olet laihiksella?

– Mun on pakko, puolustauduin, mutta hain olohuoneen pöydältä viinilasini ja istuin heidän seurakseen. – Oliko hyvä leffa?

– Kammottavan huono, sanoi Viltsu vakavalla naamalla, enkä tiennyt uskoako häntä. Hän ei ollut juuri muuttunut siitä, kun olin tavannut hänet ensimmäisen kerran. Rastat vain olivat nyt taas aidot eivätkä pipossa ja niin lyhyet, että ne juuri ja juuri ylettyivät poninhännälle ja hän oli alkanut pukeutua jotenkin eteläamerikkalaisittain. Nytkin hänellä oli hyvin monivärisen kudotusta kankaasta tehty huppari, johon olisi sopinut sombrero kuin pisteeksi i:n päälle.

– Sääli tuhjata rahaa huonoon leffaan, virnistin, vaikka arvasinkin, että heille oli ollut pääasia päästä hetkeksi jonnekin kahdestaan. – Mä taidan tästä lähteä sitten.

– Odota! Minttu sanoi suu täynnä ja osoitti minua haarukalla. – Mun täytyy kertoa sulle jotain ja toivottavasti sä et suutu!

– Miksi mä suuttuisin? kysyin, sillä en suurin surminkaan keksinyt, mitä pahaa Mintulla muka saattoi olla kerrottavana. Vai olikohan hän pessyt vaaleanpunaiseksi valkoisen neuleen, jonka olin lainannut hänelle?

– Sullahan on syysloma?

– Sä tiedät ihan hyvin, että mulla on.

– Joo, mä vaan varmistin, että mä muistan oikein.

– No mitä sä olet tehnyt ja miten se liittyy mun syyslomaan?

– Mä annoin sun puhelinnumeron Jessille.

Bäng. Sitä en kyllä ollut osannut odottaa.

– Kenelle? kysyin, vaikka tietenkin muistin. Sekunnin murto-osan olin saanut haakea, kun kyseessä ei ollut ihminen, jota olisin ajatellut päivittäin, viikoittain tai edes kuukausittain, mutta olin muistanut jo ennen kuin olin avannut suuni.

– Henriikka, kyllä sä muistat. Mustaojalta.

– Mä en tiennyt, että sä käyt siellä edelleen.

– En mä käykään, en oo käyny aikoihin. Se soitti mulle. Se olisi avun tarpeessa.

– Mun avun? Miksei sun? Sinähän siellä enemmän olet kotonasi.

– Kun mulla ei ole syyslomaa.

– Edelleen miksi mun? Sillähän on puolijoukkueen verran lapsia.

Minttu huokaisi sen näköisenä, että hän aikoi ruveta vääntämään rautalangasta.

– Kaksoset ja Vesku on Kanarialla. Muilla on tenttikausi, ihan niin kuin mullakin, paitsi että Danni on jollain opintomatalla Saksassa. Jessi jäi kotiin päällysmieheksi, sillä ne remontoi ja hevosethan pitää tietysti hoitaa.

– Eikö niillä enää ole talliapua?

– On, arkiamuisin, niin kuin ennenkin, muttei iltaisin. Mä lupasin mennä avuksi viikonloppuna, ellei lapset tule kotiin.

– Ja sä et edelleenkään kertonut, miksei Jessi yhtäkkiä voi hoitaa hommiaan.

– Koska se on murtanut olkapäänsä niin, että se piti ruuvata kokoon, siksi. Tietysti se voi tilata noutopizzaa niille remppaukoille lounaaksi, mutta se maksaa ennen pitkää omaisuuden ja tallilla se ei voi kuitenkaan tehdä mitään. Niin että mun pääni laski yhteen kaksi ja kaksi ja mä tulin sanoneeksi, että sä olet melkein valmis kokki, Minttu sanoi anteeksipyytävästi. – Sori, mä taisin ylittää valtuuteni. Mä voin soittaa sille ja sanoa, ettet sä pääse.

– Odota nyt, sanoin ja nostin käteni pystyyn. – Miksei se hommaa jotain kodinhoitajaa?

– Totta kai se voi hommata kodinhoitajan, mutta semmoset vaihtaa siteitä, jakaa lääkkeitä ja tiskaa, ei ruoki laumaa raavaita duunareita tai tule tekemään iltatallia.

– Niillä on aina talo täynnä väkeä, sanoin hitaasti.

– Nyt ei tunnu olevan. Ei kai se muuten olisi mulle soittanut. Kahden pienen lapsen opiskeleva äiti ei varmaan ole ihan potentiaalisten apukäsien listan kärjessä, etenkin kun mä en ole käynyt siellä nyt kuukausiin edes kylässä. Vuosiin ehkä.

– Sen listan täytyy tosiaan olla aika tyhjä, jos munkin nimi on siinä, sanoin.

– Tietysti se maksaa.

Se oikeastaan ratkaisi asian. Kukkarossani oli matti ja pankkitililläni oli käynyt otto, enkä ollut saanut mitään vakityötä nyt viimeiseksi lukukaudeksi, en edes nyt, kun olisin viikon loman ajan voinut tehdä mitä vuoroja tahansa.

– Anna mulle sen numero niin mä soitan, sanoin. – Sen on varmasti vaikeeta soittaa mulle. Mä voin sanoa, että sä kerroit, mitä on tapahtunut ja pyysit mua soittamaan.

– Sä olet kiltti, Minttu säteili. – Mä jo mietin, että pitäisikö mun skipata joku tenleistä, mutta kaikkia mä en tietenkään voisi, enkä jättää penskoja yksin Viltsun hoidettavaksi koko viikon illoiksi.

– Joo, et sä sellasta rupea tekemään. Mene sinä tentteihisi ja mä leikin saaneeni töitä loman ajaksi. Ehkä se maksaa mulle pimeänä, ilahduin.

Lähdin kävelemään kotiin saatuani puhelinnumeron ja pohdin, olinko tehnyt oikein lupautuessani mihinkään. En ollut käynyt Mustaojalla yli kolmeen vuoteen enkä ajatellut koko paikkaa ainakaan puoleentoista. Olin tietoisesti yrittänyt unohtaa sen ja siellä asuvat ihmiset ja nyt huomasin onnistuneeni. Minusta ei tuntunut miltään ajatus, että menisin sinne vähän auttamaan taloudenpidossa ja hymyilin tyytyväisenä. Kaivoin puhelimen taskustani jo ennen kuin pääsin kotiin ja soitin Mintun antamaan numeroon.

– Hei, onko siellä Henriikka? Jessi vastasi.

– Minttu sanoi, että sä olet pulassa, sanoin skipaten turhuudet.

– Mä olen, aikamoisessa.

– Mä voin tulla sulle avuksi huomenna, jos sä haluat.

– Voi, sä olet kiltti!

– Mä olen vaan rahaton, oikaisin. – Miten sä olet sitten tänään pärjännyt?

– Jerry ja Alissa tuli viikonlopuksi ja hoiti kaiken. Ne lähti vasta ajamaan takasin Helsinkiin.

En minä ihan umpiluusta ollut. Jerry'n nimen kuuleminen säväytti hiukan jossain syvällä, mutta ei niin kovasti, että se olisi kuulunut äänestäni.

– Minttu sanoi, että niillä on tenttiviikko, sanoin.

– Niin on, vaikka olisi kai ne luvanneet tulla huomennakin, ellen mä olisi sanonut soittavani Mintulle.

– Minttu, aina auliisti apunamme, lausahdin. Aikoinaan olin ollut kateellinen Mintulle siitä, että hän sai käydä Mustaojalla joka viikonloppu, vaikka mikään voima ei minua olisikaan saanut kaikkina vapaa-aamuina ylös kuudelta. – Mitä sun olkapäälle oikein tapahtui?

– Liukastuin, Jessi sanoi lyhyesti. – Ihan järjetöntä, että tavallisessa kaatumisessa voi sattua jotain tämmöstä. Ja ihan järjetöntä, miten kipeä se voi olla.

– No, sulla on varmaan kunnon lääkkeet, arvelin ja lupasin ilmestyä seuraavana aamuna.

– Tervetuloa! Jos ei miehet oo jättäny ovea auki niin odota rauhassa. Mulla voi mennä vähän aikaa, että pääsen avaamaan, jos mä olen lepäämässä.

En uskonut tehneeni tyhmää päätöstä, vaikka epäily kävikin mielessäni, kun laitoin puhelimen takaisin laukkuuni ja etsin sen sijaan kotiavaimet. Työ oli työtä ja raha rahaa. Olin oppinut niiden välisen yhteyden liiankin hyvin viime vuosina. Sen jälkeen, kun olin muuttanut pois äidin luota, en ollut palannut anelemaan rahaa. Lainaa olin joutunut pyytämään jonkin kerran, kun sähköt oli uhattu katkaista, mutta ne olin aina maksanut takaisin heti, kun olin pystynyt. Tai tarjoutunut maksamaan, ei äiti yleensä ollut huolinut seteleitäni. Minua kaiversi edelleenkin se, miten hän oli ajanut minut liikkeelle ja hakemaan kouluun, vaikka olin ollut toipilas, masentunut ja valmistautunut parantelemaan pahaa mieltäni sängynpohjalla vähintään puoli vuotta. Siitä oli nyt reilut kolme vuotta ja kiukuissani olin ryhtynyt toimimaan ja tarttunut ensimmäiseen löytämäni paikkaan. Se sattui olemaan kokin kaksoistutkinto ja äiti oli haukkunut henkeään kuullessaan siitä.

– En mä nyt tarkoittanut, että sun tarvii ihan mitä tahansa ruveta lukemaan, hän oli sanonut. Muistin sen sanatarkkaan, samoin sen, miten hän oli jatkanut: – Ethän sä osaa edes kananmunaa paistaa!

Sen minä sattumoisin olin osannut, joskaan en paljon muuta, mutta minulle tuli vieläkin voitonriemuinen olo, kun muistin, miten olin nostanut leukaani ja antanut hänen kylpeä ylenkatseessani. Se tunne oli kantanut pitkälle ja kantoi pikkuisen vieläkin. Tosin valitettavasti äitikin oli oppinut siitä jotain. Hän oli sen jälkeenkin onnistunut pariin otteeseen saamaan minut tekemään jotain vastoin tahtoani vain suutut-tamalla minut niin, etten halunnut enää muuta kuin heittäytyä marttyyriksi.

Nyt en ollut marttyyrituulella, vaikka hiukan ylevä olo minulla oli ajatellessani, että olisin ainakin muutaman päivän ajan tärkeä, ellen peräti korvaamaton, isoilla alkukirjaimilla. Päästin itseni rappukäytävään, jossa tuoksui siltä, että joku oli paistanut eineslihapullia pahasti pohjaan ja kävelin toiseen kerrokseen. Omassa eteisessä ei tuoksunut palaneelle, joten illan tähtikokki ei ollut ollut Heli.

– Sä et olekaan siivonnut, totesin pahastuneena, kun kävelin eteisen halki hiekka rapisten jalkapohjissani. En minä nyt mikään siivousfriikki ollut, mutta Heli oli välillä tappavan laiska. Tänäpäin olin lähtiessäni nimenomaan pyytänyt häntä tekemään jotain kämpän kunnan suhteen, mutta nähdäkseni mitään ei ollut tapahtunut.

– Henelius-hyvä, ei sunnuntaina saa imuroida, sanoi Heli tullessaan huoneensa ovelle.

– Mä en tiennytkään, että susta on tullu uskovainen.

– Mitä viltsulaisille kuulu?

– Ei mitään uutta, sanoin. Heli oli Viltsun serkku ja he olivat läheisempiä kuin eräät tuntemani sisarukset. – Mä sain töitä.

– Ai sait! Hienoa! Mistä?

– Tuu keittiöön niin mä kerron, sanoin. Ulkona oli ollut koleaa ja kaipasin jotain lämmittävää.

Heli ja minä olimme ruvenneet kämppäkavereiksi jouluna kolme vuotta sitten. Silloin olimme saaneet kalsean kaveriasunnon opiskelija-asuntosäätiöltä, mutta vuotta myöhemmin olimme löytäneet tämän nykyisen, joka oli oikea lottovoitto. Tupa-keittiö ja kaksi huonetta sopi kahdelle kaverukselle kuin nenä päähän ja vaikka vuokra oli pikkuisen isompi, ei se ollut niin suuri, etteivät meidän molempien asumistuet yhdessä olisi riittäneet. Lisäksi sijainti oli parempi, eikä meidän tarvinnut ihmetellä, mitä tekisimme nyt, kun opiskelut lähestyivät loppuaan: opiskelija-asunnosta olisimme joutuneet muuttamaan.

– Kahvia on, Heli sanoi avuliaasti ja istui kirpparilta ostamamme pirttipöydän ääreen. Se oli ollut vanhan, tummuneen puun värinen, mutta Heli oli maalannut sen keltaiseksi, toisen pitkän penkin vaaleanpunaiseksi ja toisen mintunvihreäksi. Sellaisissa hän oli hyvä, kodin pikku remonttihommissa, ja minun on myönnettävä, että jos oli kyse rakennussiivouksesta jonkin askareen jälkeen, hän kyllä siivosi.

– Mikä työ? Vakainainen?

– Ei kun vaan nyt loman ajaksi. Meen passaamaan kätensä murtanutta tatiä. Mustaojalle.

– Mustaojalle, Heli toisti ja näin, miten hänen kulmakarvansa kohosivat korkealle. Hän tietysti tiesi ihan tarkkaan, millainen suhde minulla oli, tai oli ollut, Mustaojaan.

– Ei sun tarvitse ilmehtiä. Minttu tän junaili.

– Mä siis oletan, ettet sä ole kaivanut mistään mitään vanhaa suolaa esiin.

– En ole, huokaisin. Jerry oli ollut elämäni keskipiste vuoden verran aikoja sitten, mutta olin itse pistänyt välit poikki ja hoitanutkin sen homman kunnollisesti. Emme olleet edes sattumalta tavanneet sen jälkeen, kun olin lähtenyt Mustaojalta viimeisen kerran. Minttu se oli tuonut pois kaikki unohtuneet tavaraniikin. – En mä tule sitä siellä tapaamaan, sehän asuu Hesassa nykyään. En mä varmaan olis luvannutkaan mennä, jos se olisi ollut kotona. Eikä mun olisi silloin edes tarvinnut.

– Paljonko sä saat palkkaa? kysyi Heli käytännöllisesti.

– Mä en tiedä, me ei puhuttu siitä vielä. Mutta ei ne ole pihejä, ne voi tarjota mitä tahansa, koska mä olin ilmeisestikin vihoviimeinen toivo.

– Saadaanko me voita leivän päälle? Heli hihkasi ja veti suunsa leveään virneeseen. Minuakin vähän nauratti, vaikka emme me nyt nälässä eläneet.

– Mä lupaan ostaa paketin voita heti, kun saan ensimmäisen killingin, lupasin.

Kodinhengetär

Minulla oli ajokortti, olin saanut rahat siihen kaksikymmenvuotislahjaksi äidiltä ja Pertiltä. Siihen mennessä olin tullut siihen tulokseen, että jokainen ihminen tarvitsi ajokortin, jopa minä, vaikka asuinkin silloin jo taas kaupungissa. Pelkällä ajokortilla ei kuitenkaan pitkälle pötkitty, joten lähdin Mustaojalle junalla. Se oli nopeaa ja näppärää, sillä Pasilan asemalle käveli meiltä alle kymmenessä minuutissa. Toisessa päässä matkaa junalta oli enemmän, mutta olin tutkinut aikatauluja sen verran, että uskoin ehtiväni sen bussin paluukyytiin, joka toi syrjäkyliltä koululaisia aamulla. Jos myöhästyisin, saisin vain pistää tossua toisen eteen.

Minulla oli onnea ja ehdin bussiin. Se oli mukavaa, sillä oli alkanut sataa. Tai ehkä Tuusulassa oli satanut koko aamun, enhän voinut tietää. Matka meni vähän turhan-kin nopeasti, vaikka ei minun tarvinnut mitenkään henkisesti valmistautua Mustaojalle palaamiseen. Se ei tuntunut miltään. Tai ehkä vähän siltä, kuin olisin mennyt täytämään velvollisuuteni hyvänä ihmisenä, vähän mokomaa vaivaa päivitellen mutta samalla tyytyväisenä omaan erinomaisuuteeni.

Siltikin pysähdyin hetkeksi postilaatikon kuuloostelemaan tuntojani. Talo oli ulkoisesti lähes entisellään ja sen eteen oli pysäköity useita autoja, pieni kuormurikin, joka juurusi remontista. Jerryn huoneen ikkuna yläkerrassa oli valaistu ja näin, että katolle oli puhkaistu uusia ikkunoita, jotka pistivät esiin kuin rivi neniä. Sitten sade yltyi ja jatkoin kiireesti matkaa ovelle. Se oli auki, jopa raollaan, joten kävelin vain sisään odottaen koko ajan, että koira kuulisi minut ja aloittaisi helvetillisen metelöintinsä. Sitä ei tapahtunut, vaikka koputin sisempään oveen ja avasin sen. Silloin kimp- pu muistoja lävähti päin kasvojani. Talon tuoksu oli tuttu, vaikken silloin aikoinani ollut pannut merkille sitä ollenkaan. Tosin nyt siihen sekoittui myös sahanpurua ja maalia ja näin yhdellä vilkaisulla, että yläkertaan johtavat portaat oli laitettu uuteen uskoon. Ne eivät enää olleet jyrkät kuin tikkaat vaan kääntyivät loivina ja kiiltävinä melkein ulko-ovelle.

Mutta en ollut tullut tänne hiiviskelemään. Suljin oven tarmokkaasti perässäni ja avasin takkini.

– Huhuu, huikkasin. Lähimmästä huoneesta, jonka tiesin Veskun ja Jessin makuuhuoneeksi, kuului vastaus. Riisuin kengätkin ja menin sen ovelle. Jerryn äiti lepäsi sängyllä suuren tyynyläjän tukemana – tässä talossa oli joka paikassa tyynyjä – ja yritti nähdäkseeni pyristellä istumaan. Hänen oikea kätensä oli kantositeessä ja koko touhu oli selvästi tuskallista.

– Odota nyt, sanoin ja menin auttamaan häntä terveestä kädestä. – Mä ajattelin, että sulla ois kipsi.

– Ei siihen oikein saa, siinä on se leikkaushaavakin, Jessi sanoi hengittäen niin kii-
vaasti, että arvasin hänen olevan tuskissaan.

– Missä Armi on? kysyin, sillä koiraa ei näkynyt vieläkään.

– Voi, se kuoli jo pari vuotta sitten.

– Ai, sanoin vaisusti. En ollut erityinen koirien ystävä, mutta ei ollut kiva kuulla,
ettei vasikankokoista hurttaa enää ollut. – Mitä sä haluat, että mä alan tehdä?

– Alotetaan kahvilla, Jessi sanoi ponnistaen seisomaan. Hän ei näyttänyt enää
niin vaivaiselta päästyään seisomaan, eikä pätkeäkään vanhemmalta kuin mitä muis-
tin. Vaikka eihän hän sinänsä mummoiässä vielä ollutkaan, tuskin viisissäkymmenissä.
Minä huomasin saavani osakseni ihan yhtä tutkivan katseen.

– Kylläpä sä olet sievä, hän sanoi ja sai minut punastumaan.

– Kiitos, sanoin, kun en parempaakaan keksinyt. Yritin pitää itseni ihmisen näköi-
senä, mutta tätä keikkaa varten en ollut erityisesti nähnyt vaivaa.

– Siis niinhän sä olit ennenkin, mutta nyt sä näytät aikuisemmalta.

– Se voisi johtua siitä, että mä olen vanhempi, huomautin ja menin keittiöön. Jos
tässä nyt aiottiin kahvitella, oli kai parasta keittää sitä vähän.

En yritäkään väittää, ettei olisi ollut omituista olla siellä, mutta näin kyllä, miksi
apu oli tarpeen. Keittiö oli melko hurjassa kunnossa ja Jessi irvisteli tuskasta jo nosta-
essaan tervettä kättään avaamaan kaapin ovea.

– Istu, mä touhuan, komensin ja siivosin ensimmäiseksi keittiön pöydältä kolme
mukia ja suuren määrän murusia.

– Alissa laittoi eilen koneellisen tiskiä ja siivosi vähän, mutta sitten rempparemmi
joi aamukahvit, Jessi sanoi.

– Mitä ne remontoit? kysyin.

– Laitetaan koko ullakko uusiksi. Mehän oltiin itse rakennettu sinne kaiken maa-
 ilman väliseiniä sitä mukaa, kun tarvittiin, eikä sitä kukaan oikein ollu koskaan suunni-
 tellut.

– Mä huomasin ikkunat, kerroin.

– Joo, ne laitettiin jo kesällä, kun kattoa piti muutenkin korjata. Ja siitä se ajatus
sitten lähti, niin kuin sanotaan.

Henriikka on kasvanut äidin työstä aikuiseksi, ainakin omasta mielestään. Ammatti, asunto ja ihana poikaystävä - mitä muuta nuori nainen voi toivoa?

BoD^{TM}
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi